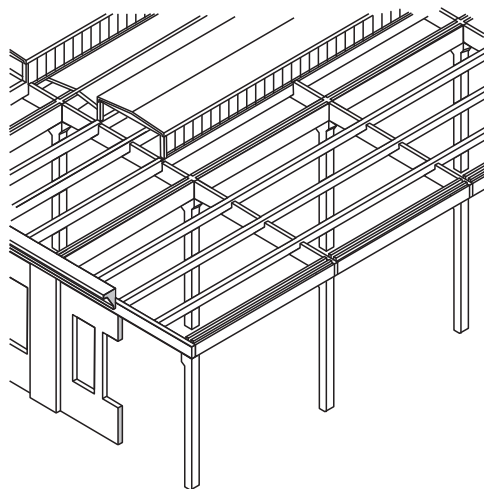

bodnie podpartej. Świetliki ukształtowano jako ramy dwuprzegubowe (patrz rys. 26.147). Do przekrycia stosowano płyty żużłobetonowe zbrojone lub zamiennie płyty żelbetowe. Jako ocieplenie stosowano płyty z supremy. Współczesne rozwiązanie tego typu pokazano na rysunku 26.7.

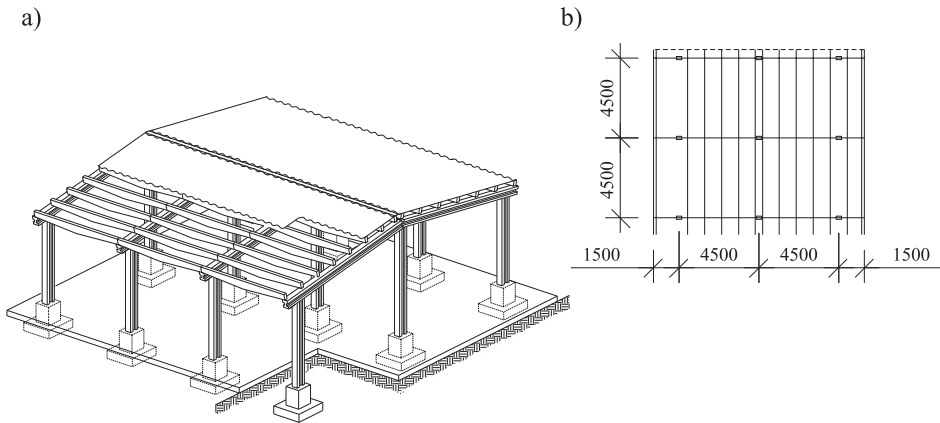

Rys. 26.6. Hala w pełni prefabrykowana na siatce $6,0 \times 6,0$ m

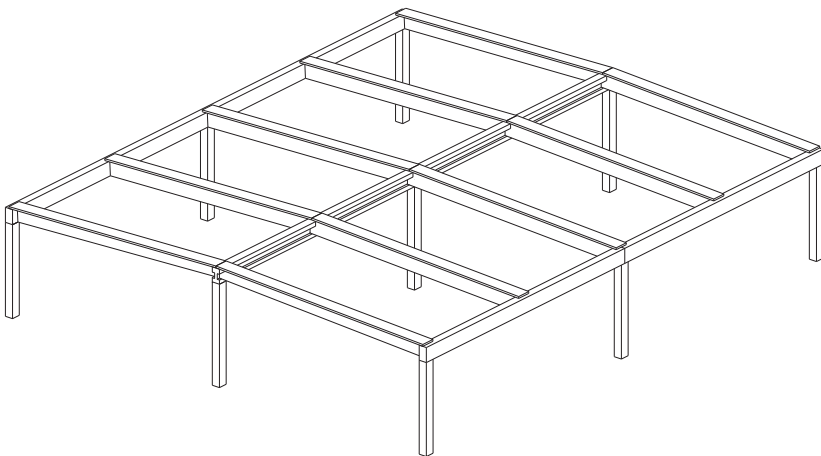
Rys. 26.7. Hala wielonawowa o układzie poprzecznym z pośrednimi płatwiami ułożonymi w kierunku podłużnym, kryta blachami falistymi [fot. Z. Pająk]

Obok dachów konstruowanych z dźwigarów dwuspadowych często stosowano w halach dwunawowych wiązary jednospadowe, gdzie spadek uzyskiwano, dając wyższy słup wewnętrzny. Przykładem może być stosowana swego czasu w Polsce wiata jako zadaszenia typu ZS (rys. 26.8) o siatce $4,5 \times 4,5$ m. Elementy nośne (słupy, rygle) wykonane były jako elementy prefabrykowane żelbetowe o przekroju dwuteowym, płatew zaś jako element teowy o zmiennej wysokości. Całość łączono na śruby i przekrywano płytami azbestocementowymi. Podobne było kolejne rozwiązanie o symbolu CTS, w którym zwiększono siatkę słupów do 6 m.

Rys. 26.8. Zadaszenie typu ZS: a) widok, b) plan

Analogiczne rozwiązanie, ale już w postaci hali o większych rozpiętościach, przedstawiono na rysunku 26.9 oraz zbliżone na rysunku 26.10.

Rys. 26.9. Hala w układzie poprzecznym, dwunawowa o dźwigarach jednospadowych; przekrycie oparte na płatwiach